

Sygn. akt VU 117/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant asyst. sędz. Ewelina Goździk

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku H. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

o prawo do emerytury

w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. z dnia 17 stycznia 2014 roku Nr (...)

postanawia:

odrzuć odwołanie.

Sygn. akt VU 117/14

UZASADNIENIE

W dniu 9 stycznia 2014 roku wnioskodawca H. M. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury, informując że w okresie od 23 października 1978 roku do 31 października 1982 roku i od 1 września 1983 roku do 30 czerwca 2000 roku pracował w warunkach szczególnych w (...). Do wniosku tego załączył świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 2 marca 2012 roku.

Decyzją z dnia 17 stycznia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. na podstawie art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy H. M. prawa do emerytury. W uzasadnieniu podniesiono, że Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 12 czerwca 2013 roku oddalił odwołanie H. M. od poprzedniej decyzji odmawiającej mu prawa do emerytury, a obecnie nie przedłożył on nowych dokumentów w sprawie.

W odwołaniu od powyższej decyzji, złożonym w dniu 29 stycznia 2014 roku H. M. wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie skarżącemu prawa do emerytury.

W uzasadnieniu odwołania wskazał, że nowymi dowodami w sprawie są opinie biegłych z zakresu bhp sporządzone na potrzeby innych spraw, w tym m.in. opinia biegłego W. M. w sprawie VU 909/06 oraz opinia biegłego J. C..

Do odwołania dołączył kserokopię wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 grudnia 2011 roku w sprawie III AUA 1436/11 wraz z uzasadnieniem.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca w dniu 25 stycznia 2012 roku złożył wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym.

(dowód: wniosek emerytalny – k. 1-6 akt ZUS)

Decyzją z dnia 13 lutego 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury z uwagi na brak wymaganego 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy do pracy w warunkach szczególnych żadnego okresu zatrudnienia, w tym okresu zatrudnienia od 23 października 1978 roku do 31 października 1982 roku i od 1 września 1983 roku do 30 czerwca 2000 roku na stanowisku ślusarz – praca w sąsiedztwie stanowisk spawalniczych.

(dowód: decyzja z dnia 13 lutego 2012r. – k. 21 akt ZUS)

W dniu 20 marca 2012 r. wnioskodawca złożył odwołanie od decyzji z dnia 13 lutego 2012r. W odwołaniu wniósł o zaliczenie mu do pracy w szczególnych warunkach zakwestionowanego okresu zatrudnienia, wynikającego z wystawionego w dniu 2 marca 2012 roku świadectwa wykonywania pracy w warunkach szkodliwych.

(dowód: odwołanie – k. 2 akt VU 340/12)

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 3 kwietnia 2012 r. organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podniósł, że z dokumentów wystawionych przez (...) wynika, iż wnioskodawca w okresie od 23 października 1978 roku do 31 października 1982 roku i od 1 września 1983 roku do 30 czerwca 2000 roku wykonywał pracę ślusarza – w sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, która to praca -w ocenie organu rentowego - nie była pracą w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie A dziale XIV poz. 12 pkt 18, wbrew odmiennym ustaleniom pracodawcy w tym zakresie.

(dowód: odpowiedź na odwołanie – k. 3-4 akt VU 340/12)

Wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2012 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. W sprawie VU340/12 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał H. M. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 12 czerwca 2013 roku – po rozpoznaniu apelacji organu rentowego zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie. W uzasadnieniu wyroku wskazał, że Sąd Okręgowy dokonując ustaleń dotyczących rodzaju wykonywanej przez ubezpieczonego pracy i uznając tę pracę za wykonywaną w szczególnych warunkach, pominął istotną część zebranego materiału w postaci świadectw pracy w szczególnych warunkach wystawionych przez pracodawcę w dniu 30 czerwca 2000r. i w dniu 2 marca 2012 r. oraz charakterystykę pracy wykonywanej przez odwołującego się w spornym okresie, podaną przez Fabrykę (...) w piśmie procesowym z dnia 10 lipca 2012r. Z dokumentów tych dla Sądu Apelacyjnego wynikało, że odwołujący się wykonywał w okresie od 1 września 1983 r. do 31 grudnia 1998 r. prace charakterystyczne dla prac ślusarskich. Prace te wykonywał w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, w których nie zachowano higienicznych norm pracy. W tym tylko, tj. w miejscu wykonywania prac ślusarskich przez ubezpieczonego, w warunkach przekroczenia norm hałasu i zapylenia, pracodawca upatrywał wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie można było pracodawcy zarzucić, iż nie zna on charakterystyki prac wykonywanych przez odwołującego się na stanowisku ślusarza i że wystawiając świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach błędnie określił rodzaj pracy wykonywanej przez ubezpieczonego. Odmienne ustalenia Sądu Okręgowego, dokonane wyłącznie na podstawie zeznań świadków, co do rodzaju prac wykonywanych przez odwołującego się i zakwalifikowanie tych prac do innych, niż to uczynił pracodawca, działów i pozycji z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pozostawały w ocenie Sądu Apelacyjnego w sprzeczności z niekwestionowanymi przez ubezpieczonego dokumentami sporządzonymi przez pracodawcę. Ponadto z zeznań przesłuchanych świadków ani z twierdzeń samego odwołującego się, nie można było zasadnie wyprowadzić wniosku, że opisane przez świadków czynności były wykonywane stale i w pełnym wymiarze, tj. że wycinanie, spawanie, szlifowanie i obsługa urządzenia pneumatycznego, wyczerpywały całą dobową miarę czasu pracy odwołującego się, a jest to warunek konieczny dla nabycia prawa do emerytury niższym wieku emerytalnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2012 r. I UK 227/11, LEX nr 1157544). Sąd Apelacyjny

wskazał, że zgodnie z pismem pracodawcy z dnia 10 lipca 2012 r. odwołujący wykonywał czynności charakterystyczne dla pracy ślusarza w warunkach przekraczających dopuszczalne normy hałasu i zapylenia. W wystawionych przez pracodawcę świadectwach wykonywania pracy w szczególnych warunkach przez H. M., pracodawca powołał się na zarządzenie nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach. W załączniku do tego zarządzenia wymieniono w dziale XIV poz. 12 prace przy spawaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym, w punkcie 18 pracowników zatrudnionych w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych w wydziałach spawalniczych. Pracodawca na tej podstawie zakwalifikował pracę odwołującego się jako wykonywaną w szczególnych warunkach. Ten rodzaj pracy, tj. praca ślusarza w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych nie jest wymieniony w wykazie A stanowiącym załącznik do powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. W ocenie Sądu Apelacyjnego organ rentowy zasadnie podnosił w apelacji, że wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w wykazach A stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.).

(dowód: wyrok Sądu Okręgowego k. 41 akt VU 340/12, wyrok Sądu Apelacyjnego k. 88 akt VU 340/12, uzasadnienie k.89-92verte akt VU 340/12)

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Zaskarżona decyzja o odmowie przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury została wydana na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009r. nr 153, poz. 1227 ze zm). Stało się tak dlatego, że wnioskodawca wystąpił do ZUS z ponownym wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury. Poprzedni jego wniosek o emeryturę został przez organ rentowy oddalony decyzją z dnia 13 lutego 2012r., a odwołanie od tej decyzji oddalone prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi w sprawie III AUa 1548/12.

W takiej sytuacji stosownie do treści art. 114 ustęp 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone **nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.**

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca składając do organu rentowego ponowny wniosek o prawo do emerytury nie złożył nowych dowodów ani nie wskazał nowych okoliczności, które miałyby wpływ na jego prawo do świadczenia. Wręcz przeciwnie stwierdził, że wszelka dokumentacja w przedmiotowej sprawie znajduje się już w ZUS. Prawidłowo zatem wobec braku przesłanek z art. 114 ust 1 ustawy o emeryturach i rentach ZUS odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia.

Biorąc natomiast pod uwagę, iż w przedmiocie poprzedniego wniosku emerytalnego wnioskodawcy zapadł prawomocny wyrok w sprawie VU 340/12 oddalający jego odwołanie od decyzji odmownej z dnia 13 lutego 2012r., należy stwierdzić że w przedmiotowej sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej.

Stosownie do treści art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi osobami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona czyli zachodzi powaga rzeczy osądzonej. Przepis ten - zarówno z punktu widzenia przesłanki lis pendens, jak i res iudicata - powinien być wykładany i stosowany w powiązaniu z art. 366 k.p.c., który reguluje zakres powagi rzeczy osądzonej stanowiąc, że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Prawomocny wyrok sądu ma zatem powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Innymi słowy, o wystąpieniu stanu powagi rzeczy osądzonej rozstrzyga tożsamość podstawy faktycznej

i prawnej rozstrzygnięcia oraz tożsamość stron (tak postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 26 stycznia 2012r. I UK 301/11). Z powagą rzeczy osądzonej mamy zatem do czynienia wówczas, gdy zapadło już prawomocne rozstrzygnięcie dotyczące tego samego przedmiotu postępowania, które toczyło się między tymi samymi stronami. Granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej określa przedmiot rozstrzygnięcia i podstawa faktyczna tego rozstrzygnięcia. Wprawdzie generalnie przyjmuje się, że w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych wyrok nie ma powagi rzeczy osądzonej, jeżeli dotyczy odmowy przyznania świadczenia z ubezpieczenia społecznego, a po jego uprawomocnieniu się organ rentowy wydał nową decyzję, opartą na nowych dowodach mających wpływ na ujawnienie rzeczywistego stanu faktycznego i jego prawidłową ocenę, gdyż wydanie nowej decyzji uprawnia ubezpieczonego do złożenia od niej odwołania i zobowiązuje sąd do sprawdzenia jej prawidłowości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 1984 r., III URN 131/83, OSNCP 1984 nr 10, poz. 177; uchwałę z dnia 3 października 1996 r., II UZP 18/96, OSNAPiUS 1997 nr 7, poz. 117, a poprzednio uchwałę z dnia 20 września 1978 r., II UZP 7/78, OSNCP 1979 nr 3, poz. 48 oraz wyrok z dnia 8 października 1986 r., II URN 182/86, OSNCP 1987 nr 12, poz. 212). Wydanie przez organ rentowy nowej decyzji, także co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania wcześniej zakończonego prawomocnym wyrokiem sądu wszczętego w wyniku wniesienia od niej odwołania - co do zasady - uprawnia ubiegającego się o świadczenie do wniesienia kolejnego odwołania do sądu a wszczęta w ten sposób sprawa cywilna nie jest sprawą o to samo świadczenie w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 KPC (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 lutego 2007 r., I UK 266/06, OSNP 2008 nr 5-6, poz. 79 oraz z dnia 21 maja 2008 r., I UK 370/07). Dotyczy to również tak zwanej decyzji wykonawczej, czyli decyzji co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2010 r., II BU 4/10) oraz decyzji organu rentowego odmawiającej ponownego ustalenia prawa do świadczenia na podstawie wniosku złożonego po uprawomocnieniu się wyroku oddalającego poprzednie odwołanie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r., III UK 100/08, OSNP 2011 nr 1-2, poz. 24; OSP 2011 nr 5, poz. 53, z glosą R. Babińskiej-Góreckiej).

Nie oznacza to jednak, że w sprawie z zakresu ubezpieczenia powaga rzeczy osądzonej nigdy nie ma miejsca. Wszczynające postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych odwołanie od decyzji organu rentowego pełni rolę pozwu, stąd też w sytuacji, gdy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona, sąd powinien odwołanie odrzucić na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 KPC (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 roku w sprawie II UKN 105/98, OSNP 1999/16/529). O tożsamości przedmiotu sporu świadczy nie tylko tożsamość żądania zawarta w poszczególnych wnioskach skierowanych do organu rentowego, ale także stan faktyczny i prawny, jaki istniał w chwili zamknięcia rozprawy w poprzednim postępowaniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 r., II UKN 105/98, OSNAPiUS 1999 nr 16, poz. 529).

Przedmiotem sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych jest wprawdzie kontrola decyzji organu rentowego, ale w istocie nie tyle chodzi o tę decyzję, co o ocenę prawidłowości rozstrzygnięcia organu rentowego w zakresie ustalenia prawa do świadczenia z ubezpieczeń społecznych. Powaga rzeczy osądzonej dotyczy więc tych orzeczeń sądów ubezpieczeń społecznych, których podstawa faktyczna nie może ulec zmianie lub gdy odwołanie od decyzji organu rentowego zostało oddalone po stwierdzeniu niespełnienia prawnych warunków do świadczenia wymaganych przed wydaniem decyzji będącej przedmiotem postępowania sądowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2005 r., II UK 61/05, OSNP 2006 nr 23-24, poz. 371 oraz wyrok z dnia 14 maja 2009 r., II UK 211/08, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 kwietnia 2006 r., III AUA 3303/04 i postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 października 2006 r., III AUA 842/06, OSA 2007 nr 10, poz. 17).

Zaskarżoną decyzją, od której ubezpieczony wniósł odwołanie w rozpoznawanej sprawie, odmówiono mu prawa do emerytury z uwagi na niewykazanie 15 lat pracy w szczególnych warunkach, co zostało objęte kontrolą sądu ubezpieczeń społecznych w sprawie VU 340/12 zakończonej prawomocnym wyrokiem.

Przedmiotem sporu w poprzedniej sprawie było ustalenie, czy skarżący w okresach od 23 października 1978 roku do 31 października 1982 roku i od 1 września 1983 roku do 30 czerwca 2000 roku, tożsamych z okresami wymienionymi w odwołaniu od decyzji z dnia 17 stycznia 2014 roku, był zatrudniony w szczególnych warunkach. Spór ten został

prawomocnie merytorycznie rozstrzygnięty przez Sąd w sprawie VU 340/12, co oznacza niedopuszczalność czynienia ponownych ustaleń przez Sąd w niniejszej sprawie co do charakteru pracy wnioskodawcy w spornych okresach.

Sąd Apelacyjny w Łodzi w sprawie III AUA 1548/12, rozpoznając apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. w sprawie VU 340/12, opierając się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym tj. na zeznaniach świadków oraz dokumentach osobowych przesądził, że wnioskodawca nie pracował stale i pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych będąc zatrudniony w (...) w P. T. Wykonywane bowiem przez wnioskodawcę czynności tj. wycinanie, spawanie, szlifowanie i obsługa urządzenia pneumatycznego, nie wyczerpywały jego całej dobowej miary czasu pracy, a jest to warunek konieczny dla nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym. Sąd Apelacyjny w Łodzi podniósł, że zgodnie z pismem pracodawcy z dnia 10 lipca 2012 r. odwołujący wykonywał czynności charakterystyczne dla pracy ślusarza w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, w których nie zachowano higienicznych norm pracy. Praca w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych nie jest pracą w warunkach szczególnych wymienioną w aktualnym wykazie A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Praca ta była wymieniona jako praca w szczególnych warunkach w zarządzeniu nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach. To właśnie na podstawie w/w zarządzenia resortowego pracodawca zakwalifikował pracę odwołującego jako wykonywaną w szczególnych warunkach. Tymczasem wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w wykazie A i B załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów, nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Załączony przez skarżącego do niniejszego odwołania dokument w postaci kserokopii wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 grudnia 2011 roku w sprawie sygn. akt III AUa 1436/11 dotyczący innego pracownika (...) Z. S., mocą którego przyznano mu prawo do emerytury, nie jest nowym dowodem w rozumieniu art 114 ustęp 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. To, że inny pracownik zatrudniony w (...) pracował w warunkach szczególnych, nie jest dowodem na to, że także skarżący pracował w takich warunkach. Tym bardziej, że Z. S. – jak wynika z załączonego uzasadnienia pracował na innym niż skarżący wydziale, a mianowicie Wydziale M-46, podczas gdy wnioskodawca pracował na wydziale M-33, M-34, M-41 oraz M-43. Takim nowym dowodem nie jest też opinia biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy wydana na potrzeby sprawy III Aua 1436/11 oraz sprawy VU 909/06. Opinia biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy sporządzona na potrzeby innej sprawy nie jest dowodem na charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę. Takie opinie nie mają jakiegokolwiek wpływu na prawo do świadczenia skarżącego. W postępowaniu cywilnym istnieje zasada bezpośredniości, co oznacza orzekanie na podstawie dowodów przeprowadzonych bezpośrednio przed Sądem orzekającym w sprawie. Nic nie stało na przeszkodzie, aby w postępowaniu w sprawie VU 340/12 wnioskodawca złożył wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds bhp.

Z uwagi na przedmiot decyzji z dnia 13 lutego 2013 r. (ustalenie niespełnienia przesłanek do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z uwagi na niewykonywanie przez wnioskodawcę przez okres 15 lat pracy w szczególnych warunkach w przeszłości), po uprawomocnieniu się wyroku w poprzedniej sprawie VU VU340/12, nie mogły zaistnieć zdarzenia powodujące przekształcenie treści stosunku ubezpieczenia społecznego w tym zakresie (nie mogła ulec zmianie podstawa faktyczna rozstrzygnięcia).

Jeszcze raz należy podkreślić, że Sąd w niniejszej sprawie jest związany ustaleniami prawomocnego wyroku w sprawie VU 340/12, co oznacza niedopuszczalność czynienia nowych ustaleń co do tego, co było już przedmiotem prawomocnego rozstrzygnięcia w sprawie VU 340/12, a zatem co do charakteru wykonywanej przez wnioskodawcę pracy w okresie zatrudnienia: od 23 października 1978r. do 31 października 1982r. 1 września 1983r. do 31 grudnia 1998r.

Biorąc zatem pod uwagę, że w przedmiotowej sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej, Sąd Okręgowy na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. odrzucił odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 17 stycznia 2014 r. jako niedopuszczalne.